

Joan Solà imparteix la lliçó d'inici del nou curs

L'acte oficial d'inici de curs 2005-2006 tindrà lloc el divendres 7 d'octubre a les 12.00 h, al Paranimf. El catedràtic de Filologia catalana Joan Solà, que ha estat guardonat recentment amb la Creu de Sant Jordi, impartirà la lliçó inaugural que portarà per títol "Joan Coromines com a exemple".

L'acte serà presidit pel rector Màrius Rubiralta i comptarà amb la participació del conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació, Carles Solà i del president del Consell Social de la UB, Juan-José López Burniol. Com ja és habitual, durant l'acte d'inici de curs es llegirà la memòria

del curs acadèmic que ara finalitza i es lliuraran els premis extraordinaris de llicenciatura, diplomatura i doctorat i les medalles de la Universitat de Barcelona als membres del personal docent i d'administració i serveis que es van jubilar durant el curs 2004-2005. ■

J.S.: "Mentre el català no sigui necessari i útil, no s'hi interessaran ni els immigrants ni la gent d'aquí"

Quan diu, en el títol de la seva lliçó d'inici de curs, "Joan Coromines com a exemple", ¿a quins aspectes es refereix de la figura d'aquest lingüista?

Negativament, Coromines ens ensenya que cal tenir més consideració envers els col·legues. En sentit positiu, ens és un exemple excepcional en diversos aspectes: la dedicació total a la ciència; el fet d'anar als orígens de la matèria que estudia (en el seu cas, el país real i els documents des de l'origen de la llengua fins a l'actualitat); el fet d'anar més enllà d'on s'havia arribat fins al moment (d'afrontar el risc d'opinar personalment); i el compromís amb l'objecte de la seva dedicació (compromís amb la llengua i amb el país que la parla), aspecte que dona als seus diccionaris una dimensió introbable en altres erudits: l'atractiu, el plaer.

El Govern de la Generalitat li acaba d'atorgar la Creu de

Sant Jordi. ¿Pot donar algun consell al Govern tripartit pel que fa a política lingüística?

La feina diària del polític depèn de la convicció amb què treballa i de la intensitat de la dedicació. Almenys des de la Transició, ens ha fallat clarament la convicció: no hem volgut anar més enllà, hem preferit arrencar-nos en una posició no conflictiva, i això ha fet que una part important de l'acció no hagi tingut efectes positius. La nostra història ens permet de tenir una voluntat política més ambiciosa i una voluntat de mantenir la llengua també molt més clara. Avui la defensa de la llengua és una qüestió molt difícil, i, si no en tenim una voluntat clara (enfora de qualsevol ombra de folklore i de sentimentalisme), no ens en sortirem. Percebo que avui no hi ha, en general, entre els polítics, ni la convicció que el català s'ha de salvar, ni la voluntat inequívoca de posar en l'empresa els mitjans necessa-

ris per aconseguir-ho. Mentre el català no sigui una llengua necessària i útil en els aspectes crucials de la nostra societat, no s'hi interessaran ni els immigrants ni la gent d'aquí.

¿Creu que el reconeixement del català com a llengua oficial de la UE té efectes positius per a la "salut" del nostre idioma, o, com deia en un debat amb Quim Monzó fa tres anys al Paranimf de la UB, si no guanyem el carrer la batalla del català està perduda?

Aquest reconeixement és positiu però poc important, perquè és un reconeixement molt feble. Ara: no podem pas esperar que sigui més efectiu mentre això no es produeixi a dins de l'Estat i a dins de la nostra pròpia comunitat. Que les llengües se salven al carrer és una evidència primària: ¿com ens pensem que es van catalanitzar tots els novinyuts al país durant els segles passats i fins i tot durant els primers anys del franquisme?

Després del debat que hi ha hagut als mitjans sobre el paper de la filologia catalana a les universitats, ¿com jutja el moment que viu aquesta disciplina dins la universitat com a matèria de recerca i docència?

Aquí hi ha, simplement, l'etern problema de l'Estat al qual pertanyem per força: aquest Estat només reconeix una llengua (una cultura) i una manera d'organització política. Si a hores d'ara les altres llengües i cultures no han desaparegut (com a França) ha sigut per la voluntat nostra, en uns moments més passiva, i en uns altres més activa. Avui s'hi suma un altre problema important: l'encarament dels estudis universitaris amb criteris econòmics. Cal que les nostres autoritats polítiques i acadèmiques ho tinguin clar i mirin com es pot construir el nostre futur sense perdre bous i esquesles: sense desaparèixer com a poble.